

(Η σκηνή παριστά είθουςαν εστιατορίου. Σ' ένα τραπέζι τρώνε Γιάννης ο Άνατόλ και ο Βαρνάβας. Το γκαρσόνι τους κοιταλάει κάθε τόσο πιάτα και μπουκάλιας).

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Στήν υγεία σου, Άνατόλ !...

(Τοιγκρίζουν τα ποτήρια).

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Στήν υγεία σου, Βαρνάβα !...

(Πίνουν).

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Φάγαμε κι' ήρμαιε περίφημα ! Νά μπροσάς να γινετα ζαθεύερα αυτό ;...

ΑΝΑΤΟΛ.—Και γιατί νά μη γίνετα ;

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Όστε μπροσάς να πληρώνης κάθε μέρα τέτοια ταμπακά ; Είδη, το λουπόν !...

ΑΝΑΤΟΛ.—Πώς... πώς ; Τι είπας ;...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Εσύ ! Δέν είπα ;

ΑΝΑΤΟΛ.—Είπα πώς καλά θάνα να μου ζάνης κάθε μέρα τό τραπέζι...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Εγώ ; Με τί λεπτά ;

ΑΝΑΤΟΛ.—Δέν έχεις ; Κοίμα ! Έν πάση περιπτώσει, τόν σημερινό λογαριασμό θά τόν πληρώσης.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Εγώ ; Μα εσύ δέν με κάλεσες ;

ΑΝΑΤΟΛ.—Σ' εκάλεσα, γιατί ενόμιζα πώς θά πληρώνης...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Δέν έγω πεντάρα.

ΑΝΑΤΟΛ.—Όχι, έγω.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Και τώρα ;

ΑΝΑΤΟΛ.—Γκαρσόν ! Μα μποτίλλια κρασί ακόμα ! Και τηγανισέ μου λίγο τυρί γιά μεζέ. Στύψε και λίγο λευόνι μέσα.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Τί ζάνεις, Άνατόλ ; Πώς θά πληρώσουμε ; Τρελιλάθρες και φορτόνεις τό λογαριασμό ;...

ΑΝΑΤΟΛ.—Θά σκεφτόμμε, τραγοτινόνας... Έτσι μπροσά να μής κατέθη ζαμιά ιδέα...

(Τό γκαρσόνι σέρνει τό κρασί και τό μεζέ).

ΑΝΑΤΟΛ (γεμίζει τό ποτήριον).—Στήν υγεία σου, Βαρνάβα !

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Είδη ! (Πίνουν).

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Όσο κρασί !...

ΑΝΑΤΟΛ.—Σου κατέβασε ζαμιά ιδέα ;

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Θά ποίμε να μής ζάνουν πίστοις...

ΑΝΑΤΟΛ.—Τίγος ; Θά μής ταρξέουν στο ξύλο και θά μής πάνε και στην αστυνομία... Άκου, έγω έχω μια ιδέα καλύτερη...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (γεμίζει πάλι τό ποτήριον).—Γιά να ιδούμε !...

ΑΝΑΤΟΛ.—Θά την ιδής στην εκτέλεσι... Νά ζάνης μόνο, δτι θά ζάνω κι' έγω...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Όραία ! Είδη άλλη μια ! (Μόνος τον). Νά με πάη ο διάβολος, αν καταλαβαίνω τί θά ζάνη...

ΑΝΑΤΟΛ (φρονάζει).—Γκαρσόν !

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Τρελιλάθρες ; Θά μής φέρη τό λογαριασμό...

ΑΝΑΤΟΛ.—Αυτό ακριβώς θέλω κι' έγω. (Στό γκαρσόνι, πού έπιληπίσσε) : Γκαρσόν, τό λογαριασμό !...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (σιγά, ενώ τό γκαρσόνι φεύγει).—Η μεθυσιμένος είσαι σέ, ή έγω είμαι ήλιθιος...

ΑΝΑΤΟΛ.—Άφοι έγω δέν είμαι μεθυσιμένος, θά πη πώς εσύ είσαι ήλιθιος... Μα πάμε τώρα και ζάνε, δτι κι' έγω. Τώρα πού θά φέρη τό λογαριασμό τό γκαρσόνι, έγω θά ζάνω πώς βγάσω τό πορτοφόλι να πληρώσω. Έσύ να ξεγεραθής άμέσως και να έπιμένης να πληρώσης εσύ... Θά κωγαδίσουμε έτσι κάμποσο ποιος θά πληρώση... (Ακούγονται τά βήματα του γκαρσονιού πού έρχετα). Σου... Βασίσου σε μένα...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Όρίστε, ό λογαριασμός, κύριοι !

ΑΝΑΤΟΛ (παίρνοντας και καττόνας τό λογαριασμό).—Διακόσια δεκαοχτώ φράγκα... Δέν είνε πολλά.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (πετιέτα έντρομος άπάνω).—Διακόσια δεκαοχτώ φράγκα ! Πώς δέν' είνε πολλά ;

ΑΝΑΤΟΛ (με μεγαλοπρέπεια).—Καλά, άδερφέ ! Τι σε νοιάζει ; Έγώ θά πληρώσω...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—'Α ! Όχι ! Δέν είνε δυνατόν ! Έγώ σ' εκάλεσα. Γκαρσόν, μίν πάσης λεπτά από τόν ζήτιο !

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Καλά, κύριε. Έμένα τό ίδιο μου ζάνει, άς πληρώσει όποιος θέλει.

ΑΝΑΤΟΛ.—Βαρνάβα, μίν έπιμένης... Γκαρσόν, από μένα θά πληρωθής... (Βάζει τό χέρι στην τσέπη).

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (του πιάνει τό χέρι).—Άνατόλ, με προσβάλλεις !...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Πληρώστε, κύριοι, ό καθένας να δικά του...

ΑΝΑΤΟΛ.—'Α ! Όχι ! Δέν μου άρξεί τό γερμανικό σύστημα...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Όχι, όχι ! Δέν είμαστε Γερμανοί έμεις !...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΓΚΥΓΕΜΕ

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (χαμογελώντας πονηρά).—Τότε, πληρώστε και σ' εμάς...

ΑΝΑΤΟΛ.—Νόστιμος είνε τούτος, Βαρνάβα... Λουπόν, πόσα είπαμε ;

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—'Όχι ! 'Αδύνατον ! Έγώ θά πληρώσω !...

ΑΝΑΤΟΛ.—Εγώ !...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Μή μάλώνετε, κύριοι. Ρίχτε, τέλος πάντων, κορόνα ή γράμματα...

ΑΝΑΤΟΛ και ΒΑΡΝΑΒΑΣ (καττόνας τις τρέλες τους).—'Όχι... Έστο, ναί. 'Ας ρίξουμε κορόνα ή γράμματα. (Ψάχνουν τις τρέλες τους). Δέν έχω φιά ! 'Όχι, έγω ! Και πώς θά ρίξη ; ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (βγάξει ένα διάφραγμα).—Όρίστε, ρίχνο έγώ. (Ρίχνει σπλά τό διάφραγμα και πέσει κορόνα).

ΑΝΑΤΟΛ (παίρνει τό διάφραγμα).—Δέν είπαμε τί πάει ο ζαθένας... ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Εγώ πάω γράμματα.

ΑΝΑΤΟΛ.—Κι' έγώ κορόνα !...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (περιμένει λίγες στιγμές να τού δώσουν τό διάφραγμα να ξαναρίξη. Τέλος ύστερ' από μικρό διαταγμό, βγάξει από την τσέπη του άλλο διάφραγμα και τό ρίχνει φιά).

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (αράζει τό διάφραγμα στον άέρα).—Δέν πάει ! Δέν τώστριφες καλά !...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (ζάνοντας την έπομονή του).—Τέλος πάντων, κύριοι, συμφωνήστε ποιος θά πληρώση, ρίχτε κίληρο, ζάμετε όποις θέλετε, μα τελειώνετε, γιατί έχω δουλειά, θά φρονάζη ο άρεντικός...

ΑΝΑΤΟΛ.—Λουπόν, άς τελειώνουμε. Θα παίξουμε την τυφλομυγα... ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Μάλιστα, την τυφλομυγα, κύριε !...

ΑΝΑΤΟΛ.—Θά δέσουμε τά μάτια του γκαρσονιού.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (πειραγμένο στην άξιοπρέπεια του).—'Α ! Όχι, κύριοι, ζάντε μεταξύ σας, ότι θέλετε και μη' άνακατερέτε έμένα...

ΑΝΑΤΟΛ (χωρίς να δίνη σημασία στις διαμαρτυρίες του γκαρσονιού).—Θά δέσουμε λοιπόν τά μάτια του γκαρσονιού μ' ένα μαντήλι, θά κωρατόμε κι' όποιον πιάσει θά πληρώση. Δός μου τό μαντήλι σου, Βαρνάβα. (Παίρνει τό μαντήλι και δένει τά μάτια του γκαρσονιού).

Και τώρα έμεις θά κριντόμμε... Έμπρός !...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (παίνοντας τον, λίνει τό μαντήλι).—Λουπόν, έσείς, κύριε, θά πληρώσετε !...

ΒΑΡΝΑΒΑΣ (θυσιονέος).—'Όχι ! Δέν πάει ! 'Ηθέν επίτηδες και τόν έπιασε ! 'Ανατόλ, ζάνεις πάλι τζαβολιές... Δέν παίξω !...

ΑΝΑΤΟΛ (συνιδεαστικά).—Στάσου, άδερφέ ! 'Ας άλλαξουμε τό παίγνιο. 'Όποιον πιάσει τό γκαρσόνι, θά δώση τό πορτοφόλι, κι' ο άλλος θά πληρώση τό λογαριασμό. Συμφωνά ;

ΒΑΡΝΑΒΑΣ.—Έτσι, μάλιστα. Συμφωνά !...

(Ξαναδένουν καλά τά μάτια του γκαρσονιού με τό μαντήλι και άπομακρύνονται. Τό γκαρσόνι, με άπλωμένα τά χέρια, μάχνη να τούς βρή, πηγαίνοντας προς τό μέρος όπου άκούει βήματα. Γυρίζουν έτοι μερικά λεπτά εδω κι' εκεί. 'Υστερα, πατώντας στις μοπιές των ποδιών, βγαίνουν άπ' την πόρτα και εύνουν. Τό γκαρσόνι γυρίζει μέσα στην αίθουσα να τούς βρή. Κοθός περπατεί στα τυφλά, ρίχνει μια καρδέλα. Γυρίζει προς την άλλη διεύθυνση και προσκορδύει πάνω σ' ένα τραπέζι, όπου ήσαν μια σέδα πιάτα. Τα πιάτα πέτουν και σπαζούν με μεγάλο θόρυβο).

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (με τά μάτια δεμένα πάντα).—Θά μού πληρώσετε και τά πιτά, κύριοι, γιατί θά τό κρατήση ο άρεντικός μου από τό μισθό μου. (Δέν άκούει απάντησι. Σε λίγο άκούει βήματα και διεύθυνεται προς τά εκεί. Πιάνει κάποιον και φρονάζει) : Σάς έπιασα ! Δότε τό πορτοφόλι. 'Ο άλλος κύριος θά πληρώση τό λογαριασμό. (Βγάξει τό μαντήλι και βλέποντας πώς έπιασε τόν άρεντικό του, πού φρεξέ να ιδη τι συμβαίνει, άκούγοντας τό σπάσιμο των πιάτων) : Έσείς είστε ;

Ο ΑΦΕΝΤΙΚΟΣ (έξω φρενών).—Δέν μού λές, τρελιλάθρες ; Τι ζάνεις εδω ;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Επαίσαμε την τυφλομυγα... Μα πού είνε ο πελάτης ;

Ο ΑΦΕΝΤΙΚΟΣ.—Έμένα φωτάς ; Τι ανακουμπόπουλα είν' αυτή εδω ;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Σάς είπα, επαίσαμε την τυφλομυγα, όποιον έπιανα, εκείνος θά πληρώνη.

Ο ΑΦΕΝΤΙΚΟΣ.—Κι' έπιασε έμένα ;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (δειλά).—Μά άφοι ο πελάτης έφυγαν, πώς θέλετε να πληρώση ;

Ο ΑΦΕΝΤΙΚΟΣ.—Ηλιθίς !... Κτήνος !... Θά τό κρατήσω όλα από τό μισθό σου, βλάκα !...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Και τό πορτοφόλι ; Και τά δύο διάφραγμα μου ; Είμαι ένας μπόφος !... Ένα χαλοπόδι !...